

DOMINIK DÁN

**KOŽENÉ
SRDCE**

KOŽENÉ SRDCE

Dominik Dán

KOŽENÉ SRDCE

slovař

Text © Dominik Dán 2012

Translation © Jan Hanzlík 2022

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023

ISBN 978-80-276-0647-4

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Ut valeas, multa dolenda feres.

Abys byl zdrav, musíš snést mnoho bolesti.

(Ovidius)

*Tuto knihu věnuji otci.
Nikdy v ní nebude listovat a nepřechte z ní
jediné písmeno, i přesto je celá pro něj.*

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Mgr. Zlatce Pijákové, Mgr. Martině
Urbanové, Zuzaně Hanzlovičové, MUDr. Denisi Valentovi,
Ph.D., MUDr. Jaromíru Chorváthovi, MUDr. Juraji
Paliatkovi, MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

DUBEN 2003

I nebe plakalo, nejen policajti. Mraky se dotýkaly země a chvílemi nebylo vidět ani rakev, ani faráře s ministranty. Chlapci v dlouhých bíločerných komžích se snažili, seč mohli, ale jednomu zhaslo kadidlo a druhý zápasil s vysokým křížem zmítajícím se ve větru. Hrozilo, že spadne do hrobu jako první.

Ostatní postávali v kruhu se svěšenými rameny. Deštníky jim byly na nic. Ty chatrnější vítr polámal už cestou z márnice a těm odolnějším se děšť skoro jak z vodovodu jako by vysmíval. Navzdory žvlům stáli jako přikovaní a tupě zírali před sebe na hromadu čerstvě vykopané hlíny.

Krauzovi zateklo za límec a na zátylku cítil nepříjemný chlad. Chosé vedle něj kýchl. Jejich deštník byl z těch chatrnějších a změť pokřivených drátů na umělohmotném madle odhodil Chosé hned za márnici do kontejneru na zvadlé květiny.

Krauz kýchl taky a asi desetkrát zamumlal... tak ti teda pěkně děkuju, ty debile jeden... a Chosé asi desetkrát tiše odvětil... nemáš zač, příště si vem svůj... a sklonil hlavu proti novému náporu větru.

Pan farář se ani nesnažil otevřít modlitební knížku, improvizoval a potácel se ve větru bičovaný deštěm jako ztělesnění mučedníka a masochisty. Volnou rukou si přidržoval čtvercovou čapku. Něco říkal, ale nikdo mu nerozuměl a ani to nebylo třeba, na pohřbu už byl každý, a to podstatné očekávali až od mládenců s lany.

Ředitel kriminálky a šéf oddělení vražd se krčili pod černým deštníkem zahraniční výroby a zručně ho nastavovali proti větru. Vál jednou zprava a jednou zleva, a protože

ti dva dokázali předvídavě vystihnout, odkud vítr zafouká, drželi se na svých místech už pěkných pár let. Teď jim jejich umění bylo prd platné, neboť si stoupli pod kopeček čerstvě vykopané hlíny a stružky řídkého bahna jim zaplavovaly polobotky. Ustoupili stranou a závistivě vzhledli ke Krauzovi stojícímu nahoře nad hrobem. Krauz se tvářil, že se modlí, a kašlal na ně.

Tlustý Váňa a karatista Kuky vyřešili problém po svém a nad hlavami si drželi kus igelitového pytle. Občas pomohl, občas jim vítr chrstl spršku dešťové vody do tváře anebo na záda.

Starý Burger nepřišel. Nepustili ho z nemocnice. Krauz se chystal za primářem, aby už definitivně ukončil věčné spekulace o kolegově zdravotním stavu. Nejdřív to byl zápal plic, pak edém, potom nějaký stín na rentgenovém snímku, pak...

Zkrátka už mu zákulisní řeči lezly na nervy a nejvíc ho štvala šuška některých kolegů, rádo by expertů na medicínu, a rozhodl se čerpat přímo z pramene a vyjasnit si Burgerův zdravotní stav u samotného primáře. Jenže se za ním chystal už týden a vždycky do toho něco vlezlo. Tak jako teď. Kdo mohl tušit, že Hanzelova manželka nebude nové srdíčko chtít?

Ota Hanzel stál přímo nad hrobem. Petra Pergnerová se snažila držet deštník tak, aby ho alespoň trochu zakrývala, ale v jednom kuse plakal a předkláněl se a ruce natahoval jednou k rakvi, jednou k hrobu a byl už celý mokrý. Nejspíš o tom ani nevěděl.

Místo Petry tam měl stát Hanzelův jediný syn, ale nedokázali ho najít. Před pěti lety odjel pracovat do Irska, pak se asi po dvou letech ozval z Melbourne, což je jen kousek vedle Irska, a od té doby o něm nikdo neslyšel. Tátovi napsal jen jeden dopis, ve kterém vůbec nevysvětlil, jak se na druhý konec světa dostal ani co tam vlastně dělá, jen napsal, že je všechno ok a *money* se jen hrnou a že už spíkuje úplně plynule a že se pak ozve. Neozval se. Zmizel. Kluci to zkoušeli přes ambasádu, přes Interpol i přes osobní kontakty v Sydney, ale výsledek byl nulový.

Detektiv Ota Hanzel stál nad hrobem své manželky sám a ani záplava kolegů a policejních funkcionářů stojících oko-

lo něj jeho pocit osamělosti nemohla zmírnit. To, že syn nepřijel na matčin pohřeb, a samozřejmě i to, že manželka zemřela, ho úplně zlomilo a Petra a Filip, kteří ho po dohodě se staršími kolegy dostali na starost, měli co dělat, aby jim nezkolaboval. Hanzelova manželka loni přechodila chřipku, a když ji vedoucí konečně pustila domů, bylo už pozdě. Ochrnula jí polovina srdíčka a ta druhá to nezvládala. Ota věčně v práci, syn ve světě a žádné zprávy o něm, práce i domácnost... všichni se do té zdravé poloviny zkrátka nevešli. Trochu naděje jim přinesla transplantace, ale přestože se operace podařila a operační tým zářil radostí nad skvěle odvedenou prací, sešli se tu dnes na hřbitově, aby pochovali sedmdesát kilogramů Hanzelovy manželky a třicet pět deka dobrovolného dárce jezdícího na Hondě sedm set padesát po Pezinské Babě podle hesla „dvě stě ve měsťe a tři sta z místa“.

Pan farář přežehnal rakev, potom hrob a odstoupil, aby se vyhnul nové záplavě bahna. Čtyři chlapi v černých stejno-krojích vložili lana pod rakev a vytáhli dřevěné trámy, které jí bránily spadnout na dno.

Foukl vítr a pár posledních kapek dopadlo na truchlící dav. Někdo nahoře rozsvítil světlo a mraky se rozestoupily. Vítr ustal a černé postavičky na hřbitově se přestaly komíhat a krčit. Nechápatě vzhlédly.

Nastalo hrobové ticho a Kukyho poznámka o aprílovém počasí z prdele vyzněla dost nedůstojně, neboť intenzitu hlasu zvolil přiměřeně původnímu větru.

„... a odpočinutí věčné dej jí, Pane,“ to bylo všechno, za co faráři zaplatili.

Pak už to šlo rychle.

Ti dole pod jámou měli problém hodit květiny do hrobu, neboť klouzali, a ti nahoře měli problém hodit do hrobu květiny... neboť klouzali. Mírný svah hřbitova se v tomhle nečase změnil v tobogán.

Z lopatky, kterou podával zřízenec jednomu po druhém, kapala hnědá kaše, a mnozí se spokojili jen s vhozením květin. Zástup se rozcházel. Zřízenci čekali, zda Hanzel odejde taky, ale když se k tomu neměl, začali hbitě zasypávat rozmočenou jámu a bylo na nich vidět, že by si na kluzkém blátě i zanadávali, ale netroufali si před Hanzelem. Nejprve

ohleduplně počkali, neboť dobře věděli, že na celém pohřbu je nejvíc deprimující rachot dopadající hlíny na víko rakve a nejbližší pozůstalí začnou vyvádět právě tehdy.

Hanzel nevyváděl. Stál promočený jako poslední žebrák na rohu ulice a při každém dopadu hlíny na víko manželčiny rakve mu šklubla víčka. Detektiv oddělení vražd, prvotřídní střelec a odborník na pyrotechniku stál jako žebrák... a byl ochotný i pokleknout a sepnout ruce k úpěnlivé prosbě, pokud by mohl vyprosit ještě pár dní pro svou milovanou manželku, ale i kdyby si klekl... i kdyby se vyváděl v blátě... už to nešlo. Už bylo pozdě. Oni to věděli, on ještě doufal.

Petra složila deštník, tázavě se zadívala na Krauze, ten jí pomohl rozpačitým pokrčením ramen, a tak se naklonila k Otovi a něco mu pošeptala do ucha. Zavrtěl hlavou a jen stál.

Tlustý Váňa a Kuky se přestali tahat o igelit, zmačkali ho, oběhli jámu a přidali se ke svým. Chosé je pochválil.

„V který prdeli se schováváte s tím igelitem, my tu moknem jak blbci!“

„To seš i bez deště.“

„Chytřej... tlustej...“

„Přestaňte! Aspoň teď!“ okřikl je Krauz.

Sledoval kolegy a funkcionáře. Všichni se oklepávali a mířili k východu ze hřbitova.

„Co s ním?“ zeptal se Kuky a bradou ukázal na Otu.

„... sem se tě chtěl zeptat,“ odpověděl mu Krauz.

„Ten v tom šedivým je jeho brácha,“ ukázal taktéž bradou Chosé.

Muž v šedém, zavěšený do tlusté paničky, Hanzelovi ani nepodal ruku a pořád ještě pod obrovským černým deštníkem hopkal v davu pryč.

„Nemluvěj spolu už aspoň deset let, nepohodli se po prodeji domu po rodičích,“ kýchl Krauz a sopl si utřel do palce a ukazováku a potom do trávy.

„Tak co s ním?“ nedal se Kuky.

„Zůstaneme a vezmeme ho k nám... nebo kam bude chtít...“ zasténal Krauz, neboť opravdu nevěděl, kam se běžně chodí s chlapy, co právě pochovali to nejdražší na světě a zůstali úplně sami.

Že to bylo to nejdražší na světě, věděl jak Krauz, tak ostatní. Málokdo z policajtů měl tak dobrou manželku jako Hanzel. Vydrželi to spolu víc než dvacet pět let a ať se služba na oddělení vražd zvrtila kterýmkoli směrem, paní Hanzelová stála při svém muži vždy a nic mu nevyčítala a on jí na oplátku miloval jako ve filmu pro pamětníky. Každý pátek jí na trhu na Miletické kupoval květiny a o víkendu se muckali jako pubertáci.

Petra odstoupila, oklepala si deštník, složila ho a nechala Otu samotného na okraji hrobu. Chlapi v černém se činili a jáma se utěšeně plnila.

Chosé si odplivl, způsobně se vysmrkal do kapesníku, tiše zopakoval Kukyho názor na aprílové počasí a vytáhl balíček cigaret. Zkontroloval filtry, dvě promočené vyhodil a nabídl ostatním. Vzali si všichni, kouřili a mlčky čekali.

Svah hřbitova osiřel.

Jen čtyři zřízenci s ohnutými zády dřeli jako o život.

Krauz odcvrkl cigaretu a přešel k Otovi.

„Partáku, pudeme... jí už je dobře a... my musíme jít...“

„Běžte, já nejdu!“

„Oto... přišli sme společně, společně i odejdeme a... společně i zůstaneme, tak sme se dohodli na začátku, a tak to i bude.“

„Běžte, já nejdu!“

„Počkáme s tebou.“

„Ne! Běžte!“

Krauz se vrátil ke skupince.

„Co říkal?“ zeptal se Kuky.

„Abychom šli, ale já ho tu nenechám.“

„Zůstaneme,“ zasténal Váňa a z kapsy baloňáku si vynadal igelitový sáček se dvěma obloženými houskami a něčím tmavým, co se nenápadně tvářilo jako půl kila tlačeny.

„Váňo, pro někoho jako seš ty... je to málo, a pro ostatní je to dost, tak to dej sem a nemusíme se ani dělit,“ navrhl Chosé, ale Váňa mu ukázal pažbu pistole v podpažním pouzdru a výstražně zvedl prst.

„Moh' bys mít srdce aspoň v tak těžký chvíli, ty hyeno!“ dorážel Chosé.

„Serte na srdce... eště že vás neslyší Ota, volové,“ znovu je okřikl Krauz.

Ztichli. Lačně sledovali Váňu, jak se cpe. Kuky udělal psí oči a Váňa mu jednu housku podal. Kuky neváhal, rozlomil ji a půlku podal Chosému. Chosé nelenil, rozlomil půlku a čtvrtku podal Krauzovi. Váňa si hluboce povzdechl, a z druhé kapsy baloňáku vylovil pár krajíců suchého chleba a podal i Petře a Filipovi. Potom všem rozdál plátky tlačenky.

Od rána měli honičku kvůli pohřbu a nikdo nestihl oběd, takže teď krátce po třetí už byli opravdu hladoví.

„Do mě ani nemusíte transplantovat žádnýho motorkáře, já si klidně zdechnu sám... hlady... kvůli vám...“ brblal tiše Váňa a snažil se zhltnout to málo, co mu zůstalo, dřív, než ho povalí na zem a dočista oberou. Dvě tatranky a pomeranč se rozhodl zatím nevytahovat.

Hanzel se začal třást. Možná i chladem.

Váňa si promnul dlaně, aby se zbavil drobků, svlékl si baloňák a opatrně, jako by chytal motýly do sítky, se přikradl k Otovi. Jemně mu přehodil baloňák přes ramena. Třásl se, ale nebylo to zimou. Ota plakal. Strašně.

Potom ho vzali za rámě a násilím otočili pryč od rostoucího kopečku.

Už se nebránil.

„Tak teda pudeme k Jumbovi,“ rezignovaně navrhl Chosé.

Auto řídil Richard Krauz, vedle něj seděl jeho parták.

„A pak?“ zeptal se Krauz a přibrzdil, protože blbeček před ním se neobtěžoval se znamením o změně směru jízdy a jen tak si prudce odbočil.

Vzadu seděla Petra Pergnerová, nejkrásnější policajtky v Našem Městě, a Filip Kiss. Ne až tak hezký.

„Musí existovat nějaká služba pro osamělý...“ zkusila to váhavě Petra, ale větu nedokončila.

Řešili problém, co s Hanzelem po pohřbu. Ožrat ho u Jumba, v hospodě vyhrazené policajtům a řízené největším člověkem na světě, by nebyl problém, ale... co s Hanzelem pak?

„Asi by měla bejt nějaká služba pro pozůstalý,“ souhlasil Filip ze zadního sedadla. Vždycky s Petrou souhlasil.

V autě za nimi seděl chudák Hanzel, Kuky, tlustý Váňa a přemoudrělý Billi Gates. Ve skutečnosti se jmenoval Václav

Voska, ale nikdo mu neřekl jinak než Billi. Prachy v tom nebyly, počítače ano. Dokázal s nimi všechno, a kdyby mu dali pájku, kousek cínu a půlhodinu času, tak by jeden z toho množství, co měl v kanceláři, naučil i vařit kávu a škrábat brambory.

Druhé auto řídil Kuky a ploužil se za Krauzem.

„Řikal sem vám, že to vezme k Jumbovi,“ pokrčil rameny Kuky, když pochopil, kam Krauz míří. Za Kukyho autem jelo ještě jedno služební s mladšími kolegy. Dohromady jich bylo jak psů.

Vešli a chlapi u stolů vstávali, jeden po druhém přicházeli k Hanzelovi a tiskli mu ruku. Než se dostal do zadního separé, ostatní vraždaři už seděli. Stejně příliš nevnímal a přisedl si jako bez duše.

Jumbo Hanzela objal a vůbec ho to nebolelo. Alespoň to nedal znát. Jumbova objetí, podobná objetí medvěda grizzlyho, vždy bolela. I jemné poplácání po zádech. I když po infarktu zhubl na sto sedmdesát kilogramů, stále to byla hora masa.

„Mám vyprázdnit lokál?“ zeptal se Jumbo s pietním výrazem ve tváři.

„Neblbni, tolik nás nebude,“ zavrtěl hlavou Chosé.

„To néé kvůli tomu, já jen abyste měli klid...“

„Díky,“ mávl na něj Krauz, „to nebude potřeba, vydržíme.“

„Co vám donesu, chlapci moji?“

„Dvě... tři... čtyři... vodky a pivo... zvedněte ruku, kdo chcete pivo... jedno... tři... pět...“ Filip se snažil spočítat objednávku.

Od výčepu přišla Alenka v krátké minisukni. Zastavila nad nimi s rukama v bok a uznale pokývala hlavou.

„Nepočítej, mladej! Donesu vám rovnou flašku vodky, flašku koňaku, dvě flašky červeného a plato piv a vyrovnáme se zejtra... volové... promiň, Oto, poď sem...“ a taky ho objala. „Je mi jí líto... upřímně...“ a vyhrkly jí slzy.

Ota Hanzel pokýval hlavou a křečovitě sevřel víčka. Chvilí se s Alenkou objímali a pohupovali ze strany na stranu. Zase si sedl, podvědomě sáhl do saka a vytáhl služební průkaz. Vylovil tisícovku a položil ji na stůl. Krauz ji vzal, vylovil mu ze saka služební průkaz a tisícovku mu do něj strčil zpátky.

„To si nech, kámo,“ poplácá Otu po rameni. „Alenkóó...“
zavolal Krauz k pultu, „máš tu spirály?“

„Ty elektrický?“

„Jó!“

„Pošlu někoho do skladu.“

Krauz svlékl Hanzelovi sako a přehodil ho přes opěradlo židle. Většina to udělala stejně.

Mladík přinesl ze skladu dva elektrické ohřívače a prodlužovačky a jeden nasměroval na mokrá saka a druhý na mokré policajty.

Thlusty Váňa kýchl.

„Nejvyšší čas,“ konstatoval a utřel si nos do ubrousku.

Přišla Alenka a rozdala láhve a sklenice. Kritickým zrakem zhodnotila zásoby na stole a suše je okomentovala.

„Bůh s vámi, soudruzí...“ popřála jim a odešla se věnovat výčepu. Ani nenastavila zadeček k Chosému jako obvykle. Alenka na něj byla našťvaná a Chosé byl smutný. Jiný by ji osahával, ale dnes byl opravdu smutný.

Štvala ho smrt kolegovy manželky.

Mladší kolegové nalili, a když měl každý svou sklenici před sebou, ztichli. Všichni koukli na Krauze, ten nasadil grimasu, že co já!? Ale posléze se přece jen pomalu zvedl, a jelikož nejstarší z nich, Eda Burger, chyběl, ujal se slova.

„Kamarádi...“

„A já...“

„... a kamarádky, promiň, Petro, já ani nevím... jak... nebo takhle... ehm... ééé... my sami nejlíp víme, že smrt je součástí našeho života, protože s ní pracujeme dennodenně a zvykli sme si na ní, ale... když přijde k nám, a přijde až tak blízko jako teď, sme z toho vystrašený a vyklepaný jako každej normální smrtelník. Těžko se o tom mluví... ani humor není na místě, brečet už nepomůže... zbejvá nám už jen vzpomínat. Oto, všichni víme, jak ste si žili, a všichni tušíme, jak to musí bolet. Upřímnou soustrast ti už vyjadřovat nebudu, už toho dneska bylo dost, ale jedno ujištění, že sme tady a ochotný ti kdykoliv pomoci, doufám, nevyzní jako klišé, protože to myslíme upřímně. Budeš nás potřebovat, jako my potřebujeme tebe, a na to nezapomínej a nestyď se zavolat, když bude potřeba. Dámo a pánové... na její věčnou památku.“

Krauz předpažil. Ota pomalu vstal a třesoucí se rukou se snažil udržet sklenici plnou. Ostatní vstali taky a sklenice se vznesly nad stůl.

A pak se stalo něco zvláštního. Ostatní policajti u Jumba si všimli, co udělali vraždaři u stolu v rohu, všichni vstali a vřava ztichla. Alenka za výčepem se naklonila dozadu a vypnula rádio. Lokál ztichl úplně. Ota řekl: „Ať mě tam čeká, zlatíčko moje... na ní...“ a prudkým pohybem vyprázdnil skleničku.

Vypili všichni a tiše si sedli. Kdysi to mezi policajty fungovalo takhle.

Jumbo se otočil ke všem v sále, utřel si oči a třesoucím se hlasem zahulákal:

„To, co ste vypili na její památku, neplatíte! Jedna runda pro celej lokál na moje triko... volové...“

Potom už to nevydržel a po tvářích se mu skoulely půllitrové slzy. Ota mu nestihl uhnout a skončil v jeho náruči. Taky se rozplakal. Muselo to bolet.

2

ČERVEN 2003

Šlo to jako po másle. Nevím, kdo vymyslel tohle přirovnání, ale tlustý Váňa to určitě nebyl, neboť ten si na chleba mazal zásadně pouze vepřové sádlo, máslo se mu zdálo příliš dietní. K tomu servíroval tlačenkou nebo klobásy, anebo něco domácího ze švagrovky zabijačky. Vždycky se dostalo na celou kancelář, a tak by se dalo klidně říct, že všechno na oddělení vražd šlo jako po vepřovém sádle. Všechno klapalo.

V dubnu, krátce po pohřbu, objasnili vraždu Zdeněčka Vámošiho, zavražděného na chatě nahoře nad Děvinem, a v květnu našli ve studni dvě mrtvolky zastřelených milenců. Také jejich vrahy chytili a zavřeli. Odporná práce. Ani na jednu z těch mrtvol nebyl příjemný pohled. Nevadí, nebyli tam od toho, aby jim bylo příjemně. Byli tam od toho, aby chytali lidi, co zabíjejí jiné lidi, a s tím se automaticky pojí nepříjemné zážitky, se kterými musí každý detektiv z oddělení vražd počítat.

Burgera propustili z nemocnice více než před měsícem. Rakovina plic se nepotvrdila, problémy s kašlem ustaly a zase kouřil jednu za druhou a četl své neodmyslitelné ranní noviny. Ota Hanzel přerušil dovolenou, neboť zjistil, že doma by se zbláznil. Bez ženy to doma prostě nešlo. Tolik prázdných stěn ve vlastním bytě v životě neviděl. Zapojil se do vyšetřování děvinské vraždy Zdeněčka Vámošiho a dostal odměnu za dobře vykonanou práci a zadržení pachatele, jako by na případu pracoval od začátku.

Šéf se zachoval férově a chlapi s tím souhlasili. Petru povýšili, dostala kapitána, vlastně kapitánku, a byla také spokojená. Povýšení si zasloužila, makala hlavou a podařilo se jí za-

bodovat. Všichni byli spokojeni. Celý květen neměli žádnou novou vraždu. Uzavírali staré spisy a jen tak blbli. V kanceláři sto čtyřicet jedna se všichni usmívali. I na poradách u šéfa kriminálky vládl mír. Pohodová atmosféra na celém oddělení.

Nic nového se nedělo. Vlastně... něco přece. Kuky zabil všechny tři orchideje. Kukyho tvrdohlavost a snaha prosadit se ve funkci místního Mičurina se jim staly osudnými. Zabil je. Tak jako kaktus předtím, i pár masožravých rosiček, které Krauz ani neregistroval a nestály mu za námahu. Ani ostatní rostlinky. V každém květinářství jich prodávali stovky a Kuky se na nich sadisticky mstil. Na jeho omluvu je třeba konstatovat, že měl ty květinčky doopravdy rád a zaléval je pořád a pořád...

„Jednou se to musí povést...“ bručel umíněně prcek a snažil se vyhnout odborné debatě s Krauzem.

Krauz rychle zjistil, že jeho vzdělávací snahy mířené tímto směrem míjejí svůj cíl, a Kukyho škrtil ze seznamu. Víc ho trápil starší kolega Burger.

„Sráči, chtěli už mě pochovat...“ prohlásil Eda v den nástupu do práce. Sotva si rozbalil svačinu, tedy ranní noviny a balíček cigaret, vešel Krauz.

„Zdravím všechny simulanty!“ zvolal Krauz ode dveří, když spatřil starého psa zase za jeho stolem. Burger mu kývl na pozdrav a zapálil si. Rozkašlal se a zkroutil. Zadržel zvracení a prudký nápor větrů z úst zachytil rukou. Trocha hlenu mu vystříkla na dlaň. Utřel si ho do připraveného papírového kapesníku.

„Čau,“ pozdravil Burger, když postřehl, že Krauz míří k němu a záchvat kašle mu nevádí. „Promiň,“ omluvil se Burger za vlhkou dlaň, ale objal ho a poplácali se po zádech.

„Sem rád, že tě konečně vidím,“ usmíval se Krauz.

„Já taky,“ přiznal se Burger.

„Dyť ho všichni rádi vidíme,“ souhlasil Váňa.

„Konečně dorazil, simulant,“ přidal se Chosé.

Všichni byli opravdu rádi.

„Ty cigarety... myslíš, že je to dobrý nápad, kámo?“

„Vyser si voko, Ríšo, a nehraj si na primáře.“

Takhle nějak přivítali Burgera a takhle nějak jim odpovídel na narážky na svůj zdravotní stav a věčné cigarety. Objal se se všemi. Skoro všechny pokašlal, ale cigaret se nevzdal.

S Hanzelem to bylo horší. Také on nastoupil, přerušil dovolenou po manželčině pohřbu, ale měl problém. Pokusil se ho vyřešit jednou z oblíbených pistolí v ruce, ale Krauz ho zachránil a nic se nestalo. Naoko. Burger nebyl debil a všechno pochopil. Krauz mu nic neřekl, ale i tak pochopil, a Krauz mu nebyl nic dlužný, vysvětlení už vůbec ne, tak to vzali jako chlapi, mlčky. To se stává. I profík uletí.

Burger jednou řekl Krauzovi: „Lidská psychika je něco jako panenská blána. Je strašně jemná a hodně citlivá. Může snášet tlak jen do určité míry, potom praskne.“

Krauz si to dobře zapamatoval.

Hanzelova byla úplně stejná, jen ji měl o něco výš, pod vlasy. Praskla, ale krev netekla. V pravou chvíli pomohl přítel. Pokud mají takové štěstí i ženské, taky na to celý život vzpomínají s úsměvem.

Od těch událostí uběhly dva měsíce a přišlo léto. Začalo přivaly deště. Byla zima jako v psinci, všichni nadávali a kýchali. Krauz se jen usmíval a lebedil si. Nesnášel teplo.

Ve středu ráno se všechno změnilo. Pohoda skončila. Přestali kýchat a Krauz si přestal lebedit. Nikdo nic netušil, neboť to byla jen docela obyčejná středa uprostřed června. Takřka letní středa s přívaly deště za okny. Takřka obyčejná pohodová středa, kdy se týden pro všechny poctivě pracující láme a odpoledne už všichni sobotují. Jenomže i v takový den mohou přijít problémy.

Načal to Kuky.

„Čau,“ vpadl do kanceláře a dveře nechal dokořán. „Do prdele práce...“ nenavázal, ale zjevně měl na mysli dešť, neboť švihal deštníkem sem a tam, vodu se snažil setřást i z bundy a kapuce. „Boží dopuštění,“ klel na počasí venku. „Já už mám z toho deště úplně rozmočený močový cesty...“

„Dveře!“ důrazně ho upozornil Chosé rozvalený v křesle, neboť mu táhlo na záda a na krk, a otrásl se zimou.

Kuky ho ignoroval, ale ke dveřím se vrátil.

„Tak poďte,“ řekl otevřeným dveřím.

Do kanceláře vešla nejprve koruna stromu, potom se vsunul kmen, pak obrovský květináč táhnoucí za sebou dva mladíky v džínách.

„Sem,“ ukázal Kuky doprostřed kanceláře a květináč se dvěma mladíky po stranách se poslušně postavil na označené místo.

Uprostřed kanceláře číslo sto čtyřicet jedna vyrostl tu střeďdu strom. Skutečný strom, vysoký skoro tři metry a přesahující výšku stropu. Horní větve se poslušně ohnuly a olizovaly omítku.

„Díky, sme vyrovnaný,“ kývl Kuky ke dvěma nosičům a ti přikývli. „Mám vás vyprovodit nebo trefíte?“

„Trefíme. Děkujeme, šéfiku. Tak hodně štěstí při sklizni úrody,“ zašklebili se a vypadli. I dveře za sebou zavřeli. Když odcházeli, ukázali všem logo ovocnářské firmy vyvedené na zádech. Profesionálové. Kuky nebyl žádný amatér, jiným by své pěstitelské ambice ani nesvěřil.

Detektivové se ani nehnutí. Burger odložil noviny a zapálil si novou cigaretu. Tu hořící v popelníku nechal svému osudu. Váňa měl ústa dokořán, ale nešlo přesně určit, zda kvůli kusu tlačenky napíchnuté na vidličce nebo úžasem. Chosé se z ležící polohy v křesle přesunul do sedící a taky jen mlčky zíral. Krauz zlomil hrot čerstvě ořezané tužky, neboť si právě psal poznámky na ranní rozdělení do práce a vůbec si neuvědomil, že zatlačil.

„Hoši,“ zajásal Kuky, „tak tohle je on! Můj nejlepší přítel! Čet' sem, že strom dá člověku nejvíc pozitivní energie ze všech živejch tvorů. Kam se hrabe pes, o kočkách ani nemluvě. Vybral sem si tenhle. Tak co říkáte?“ roztáhl ruce a něžně se ovinul kolem kmene.

„Já ho zabiju a neopovažte se říct to prokurátorovi, udělám to pro vás a ve váš prospěch,“ nabídl se Krauz.

„Udělej to hned. Radši teď než pozdě,“ nabádal ho Chosé.

Burger zvedl ruku. „Sem pro,“ odhlasoval.

„Kuky?“ tázavě na něj pohlédl Váňa a dal partákovi ještě poslední šanci k obhajobě. Načež si napíchnutý kus tlačenky vložil do úst, neboť dobře věděl, že na lačno má většina lidí agresivní a unáhlené reakce.

„Vy ste normální banda ignorantů!“ osopil se na ně Kuky. „Ríša mi zavraždil kaktus, zničil mi orchideje i moje masožravý rosičky! Dneska nastal zlom! Už žádný mrňavý polotovary, deme na to nově. Tohle je citrónovník, řádně zaštěpenej, otestovanej, plodící, rostoucí, prosperující... nic se